

Baltā vilcēne

Vanesa Valdere

Baltā vilcēne

Simonas M. Čekarelli ilustrācijas

1. grāmata



No vācu valodas tulkojusi
Sinda Krastiņa



ZVAIGZNE ABC

821.112.2-93

Va 261

Vanessa Walder

Das geheime Leben der Tiere

DIE WEIßE WÖLFIN

(Vol. 1)

© 2022 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Illustrated by Simona M. Ceccarelli

Vanesa Valdere

Dzīvnieku slepenā dzīve

BALTĀ VILCENE

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *VIJA KILBLOKA*

Redaktore *Margita Krasnā*

Korektors *Diāna Graudiņa, Andžela Berķe*

Mākslinieciskā redaktore *Vīta Lēnerte*

Vāka dizainu adaptējusi *Sanita Romančuka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. V-1285.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Sinda Krastiņa, 2024

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-116-0

O-Six un viņas meitas *Spitfire*
2006–2012 un 2011–2018
piemiņai



Saturs

1. daļa. Iemācīties dzīvot

Sākums	9
Pinka	16
Gaisma	20
Vilku bars	24
Bara dziesma	29
Kraukļi	31
Labākā medniece	36
Kraukļu sauciens	47

2. daļa. Zini savu vietu

Drošulis	56
Spriganais	61
Medības	68
Iemācīties zaudēt	74
Gudras cīņas	82
Ugunsgrēks	93
Palicēji	100

3. daļa. Apzinies savu vietu

Pirmais mēģinājums.....	107
Vilki	117
Ziema	122
Nepareizā vieta	128
Medniece	136

4. daļa. Mācīt dzīvot

Mēs esam bars.....	148
Barvede.....	154
Pieaugšana	165
Jauns sākums	177
Atkalredzēšanās.....	184
Beigas	191
Vēl jautājumi?.....	196

1. daļa. Iemācīties dzīvot

Sākums

Naktī, kad dzima Bezbailīgās mazuļi, pasaule gāja bojā. Vismaz tā jutās vilku bars upes ielejā. Vasara vēl bija karsta un briedīga, taču jau sen nebija lijis. Tagad ielejā plosījās vētra, kādu neviens no vilkiem nekad nebija piedzīvojis. Tā lauza resnus koku stumbrus, kā vilku žokļi salauž vecus kaulus. Lieli un mazi zari lidoja pa gaisu. Visapkārt virpuļoja skujas, čiekuri un lapas.

Jaunie vilki Drošulis un Biklis bija nolikti par sargiem, tomēr viņi gandrīz nespēja turēt acis vajā un arvien slēpās aiz klintīm. Pat Platrīklis, barvedis, satraukti smilkstēja. Par laimi, aurojošais vējš apslāpēja šīs skaņas. Neviens taču nevēlējās savu vadoni redzēt nobijušos. Viss bars jau tā bija satraukts. Vienīgi barvede vilcene midzenī saglabāja mieru.

Tas nebija Bezbailīgās pirmais metiens. Viņa bija dzemdējusi jau divpadsmit mazulus tieši šajā midzenī starp apgāztas priedes saknēm, kurā pirms pieciem gadiem pati bija nākusi pasaulē. Viņa zināja, kas darāms. Jau pirms vairākām dienām vilcene bija paplašinājusi alas sienas, atbrīvojusi tās pamatni no skužām un čiekuriem un gādājusi, lai ieeja būtu pietiekami liela. Bezbailīgā bija izrakusi vēl dažas alas, gadījumā ja izšķirīgajā dienā viņa kaut kādu iemeslu dēļ nevarētu nokļūt līdz priedei. Vilku mātei vienmēr bija jābūt modrai un gatavai uz visu – plūdiem un mežu ugunsgrēkiem, un naidīgiem vilku bariem... Bezbailīgās tuvumā allaž bija uzturējies kāds no bara locekļiem, lai gādātu par viņas mieru. Vilki piegādāja tai ēdamo un ar galvu mīļi noglāstīja savu vadoni. Visi zināja, ka Bezbailīgajai šobrīd ir svarīgākas lietas, ko darīt.

Viņas partneris Patrīklis pat vēl agrāk nekā parasti bija devies klejojumos, lai meklētu medījumu vai sargātu teritoriju no iespējamiem uzbrucējiem. Nākamajās nedēļās baram būs par vienu nozīmīgu mednieci mazāk, toties vēl četras mutes barojamas.

Jo to, ka Bezbailīgās vēderā mīt četri vilcēni, bars zināja jau vairākas nedēļas.

Bezbailīgo nesatrauca tas, ka plosījās vētra un zari kā bultas un bozes lidoja pa gaisu. Jo tas nozīmēja, ka arī uzbrucēji, visticamāk, meklēs drošu patvērumu. Kamēr apkārt viss trakos, neviens svešs bars, neviens grizlilācis, neviens koiļots neuzdrošināsies uzbrukt. Jo lielāks troksnis valdīja ārpus alas, jo drošāk varēja justies vilcene savā midzenī.

Šajos dubultas drošības apstākļos, ko garantēja vētra un midzeņa sienas, pasaulē nāca pirmais mazulis. Viņš bija melns kā nakts un ar ciet actiņām kā visi jaundzimuši vilcēni, taču mazais deguntiņš raustījās kā dejojoša vabole uz karsta akmens.

– Esi sveicināts, Dejotāj! – noņurdēja vilcene.

Midzeņa priekšā Platrīklis pacēla galvu un gaudoja vētrā. Taču viņa balsī vairs nebija ne miņas no bailēm. Tas bija patiess, neizsakāms prieks. Pieci pārējie bara vilki viņam pievienojās, un uz brīdi kopīgā dziesma pat nomāca pasaules galu. Bars upes ielejā bija par vienu locekli spēcīgāks. Un ar katru nākamo jauno radībiņu

priecīgā gaudošana midzeņa priekšā tikai
pieņēmās spēkā.

– Garpieris, – čukstēja Bezbailīgā un sveica savu
jaunāko dēlu, to maigi nolaizīdama.

Viņam sekoja māsiņa Lielpēdiņa. Un līdz ar
Brūnplankumu pulciņam pievienojās vēl viens vilcēns.
Ar spēcīgu mēli vadone nolaizīja mazulus un
raudzījās, lai visi atrastu savu pupu un saņemtu pirmo
malītīti. Mazie krita un rāpās cits citam pāri, un,
izstiepuši purniņus, meklēja mammu.

– Laiņni lūgti dzīvē! – viņa novilka un gurdī aizvēra
acis. Pulciņš bija pilnā sastāvā.

Taču tūlīt pēc tam Bezbailīgā atkal iepleta acis. Ko?
Tas nevar būt! Ar katru piedzimušo mazuli vilcene bija
jutusi, cik vilcēnu viņai vēl ir vēderā. Šoreiz metienā
bija četri. Bet tagad uz alas grīdas izvēlās piektais
mazulis. Tas bija pavisam sīciņš, mazākais vilcēns,
kādu Bezbailīgā jebkad bija redzējusi, gaišāks par
brāļiem un māsām. Un tā bija meitiņa. Neviens ar
viņu nebija rēķinājies.

Pirmā skaņa, ko mazā vilcenīte savā dzīvē dzirdēja,
bija vareni pērķona dārdi tieši virs midzeņa. Gandrīz
izklausījās, it kā debesis būtu atvērušās.

– Piektais? – pavisam pārsteigta iesmilkstējās Bezbailīgā.

Mazā radībiņa negaidīti spēcīgi iekaucās.

– Piektais? – nogauvoja Pinka, jaunā vilcene, kura gulēja alas ieejas priekšā, iebāzusi tajā ziņkārīgo purnu. Viņa aplūkoja savus jaunākos brāļus un māsas un, ieraugot mazāko māsiņu, parādīja zobus. – Vai esi droša, ka tas ir vilks, mammu? Tas izskatās pēc bāla kurmja. Varbūt tu nejauši izkasīji kurmi. Mums labāk vajadzētu...

Bezbailīgā, ar mīlestību laizīdama mazulīti, strauji pacēla galvu un uzrūca Pinkai. Tā tūdaļ pieplaka pie zemes un sāka smilkstēt. Viņa bija aizgājusi par tālu. Mamma, šķiet, bija pieķērusies nožēlojamai mazajai radībai.

Un kā vēl pieķērusies! To Piektā jūta jau no pirmā elpas vilciena. Pēc tā, cik maigi mamma paņēma viņu zobos un virzīja uz brīvo pupu. Kā pūta viņai purniņā savu silto elpu, līdz Piektā nošķaudījās. Kā saudzīgi laizīja viņas miklo kažociņu. Un tad visbrīnišķīgākā sajūta: silts mātes piens mutē, kaklā, mazajā vēderiņā. Piektā nopūtās. Pasaule bija lieliska vieta. Viņa nespēja vien sagaidīt,

kad varēs piedzīvot kaut ko vairāk. Vilcenīte nezināja, ka ir krietni mazāka par saviem brāļiem un māsām. Un, kad viņas brālim Brūnplankumam no mutes izslidēja māmiņas pupa un viņš nolēma turpināt maltīti no māsai domātā pupa, Piektā viņam drosmīgi iespēra pa purniņu.

Bez bailīgā nospurdza. Un arī Pinka midzeņa ieejā uzjautrināta izkāra mēli.

- Labs spēriens, – viņa atzinīgi secināja.
- Tava māsa ir maziņa, – sacīja Bez bailīgā.
- Paies ilgāks laiks, līdz viņa izaugs. Un tikmēr mēs par viņu parūpēsimies. Arī vislielākais vilks viens pats nav nekas. Mēs visi esam daļa no bara, tikai bars ir spēcīgs.



– Jā, mammu! – Pinka ātri iesaucās un atkal izspraucās ārā, lai pārējiem pavēstītu, ka vilku baram upes ielejā ir pieci jauni vilcēni. Un ka labāk nevienam neizsmiet bālo kurmi, ja viņš negrib, lai mamma tam iekož vai kurmis iesper.

Pinka

Nākamajā rītā pasaule bija nomierinājusies.

Upe vēl bija strauja un rāva sev līdzī daudz zaru un lapu, taču gaiss bija dzidrs. Cits pēc cita midzenī galvu iebāza pārējie vilki un uzmeta acis jaunajiem bara locekļiem. Cits pēc cita viņi varēja pārliecināties, ka mazulis numur pieci nudien ir ļoti sīciņš. Taču citādā ziņā tas izskatījās pavisam normāls.

Piektā ātri saprata, ka ir vēl četri tādi paši kā viņa. Vilcenīte gan nevarēja pārējos ne dzirdēt, ne redzēt, tomēr arvien kāds no brāļiem vai arī māsa Lielpēdiņa uzvēlās viņai virsū. Zižot pupu, tas Piektajai šķita traucējoši. Turklāt viņa reizumis pazaudēja savu pupu un tad bija grūti to atkal atrast. Tāpēc tādos gadījumos viņa atkāpās. Vislabāk tas izdevās, ja viņa lika lietā abas pakājkājas vienlaikus. Par to mamma viņu katru reizi atalgoja, izmasējot vilcenīti ar silto un miklo mēli; acīmredzot viņa visu darīja pareizi. Dzīve šķita ļoti

patīkama padarīšana. Tev vajadzēja tikai ēst,
cik gribas, un pēc tam ieritināties iespējami tuvāk
mammai, lai atpūstos no nogurdinošās zīšanas.
Un pēc pamošanās tev atkal bija tikai jāatrod
savš pupš...

Kādā reizē Piekā pamodās, bet nevarēja atrast
ne pupu, ne mammu Bezbaillīgo. Viņa nemitīgi
uzgrūdās pārējiem četriem mazulīem, kuri tikpat
apjukuši meklēja mammu, līdz notika kaut kas
pilnīgi jauns: Piekā atklāja, ka telpa ap viņu
acīmredzot ir daudz lielāka un viņa var aizrāpot
krietni tālāk, nekā gaidīts. Un galu galā vilcenīte
saoda kaut ko, kas viņai mazliet atgādināja
mammu, bet tad atkal ne. Piekā piegrūda deguntiņu
kaut kam, kas nebija Bezbaillīgā, un sveša mēle viņu
nolaizīja. Tas nebija nepatīkami, tomēr viņa
nedomāja ļaut kuram katram sevi laizīt.

– Ei! – Piekā iesaucās. – Kas tur ir?

– Tā esmu es, – Pinka priecīgi atbildēja. – Tava
lielā māsa Pinka.

– Mana mamma ir pazudusi, – Piekā
neapmierināta iesmilkstējās. – Gribu atpakaļ
savu mammu. Es negribu nekādu Pinku.



– Mamma atgriezīsies, kad būs paēdusi, mazo kurmi. Tikmēr es jūs pieskatīšu, – Pinka sacīja.

Pa to laiku arī pārējie mazulji bija sapulcējušies aiz Piektais. Un, tā kā viņa stāvēja tieši midzeņa ieejā, vilcēni cits pēc cita no aizmugures viņu grūstīja un nemiņīgi stūma virsū Pinkai.

– Šeit kaut kas nav kārtībā, – gaudās Brūnplankums.

– Mamma ir prom, un es saozu kaut ko dīvainu.

– Tā ir Pinka, – Piektais paskaidroja pār plecu.

– Viņa teica, ka mūs pieskata.

– Kas ir Pinka? – Garpieris gribēja zināt.

– Vai viņai ir pupi? – jautāja Dejotājs.

– Tev ir pupi? – Piektais bezkaunīgi noprasīja Pinkai.

– Jā, bet tikai mamma var jūs barot, – paskaidroja Pinka. – Un tagad žigli atgriezieties midzenī, pirms jūs kāds ierauga.

Viņa ar degunu stūma vilcēnus atpakaļ alā un priecīgi iesmējās, dzirdot savu māsu un brāļu neapmierinātos smilkstus.

– Nekaunība! – iesaucās Brūnplankums. – Viņa mūs nogāza!

– Un izsmēja, – ņurdēja Lielpēdiņa.

– Turklāt viņai pat nav pupu, – pukojās Dejotājs.

– Mums ir jāatrod mamma, – sacīja Pīktā un nožāvājās.

Pārējie četri arī nožāvājās.

– Tieši tā! – piekrita Lielpēdiņa un apgūlās zemē.

Garpieris jau bija saritinājies un fiksmīgi šmakstināja, it kā sapņotu par pienu. Viņa brāļi un māsas cieši piespiedās tam klāt un arī saritinājās.

– Gan Pinka dabūs trūkties, – Pīktā nomurmināja.

Kad viņa atkal pamodās, uzreiz sajuta mammas siltumu, smaržu un pēc neilgas meklēšanas atrada pupu.

Bezbailīgā tūlīt maigi nolaizīja savu mazāko vilcēnu. Pīktā gribēja viņai izstāstīt, ka Pinka ir nejauka un ka bez mammas bija auksti un nebija piena, bet vispirms viņai vajadzēja paēst. Dabūjusi savu porciju piena, viņa atkal aizmiga. Nākamajā reizē, kad mazulīte pamodās, viņa jau bija aizmirsusi visas likstas.

Gaisma

Viņa nezināja, cik ilgs laiks pagājis vai arī ka laiks vispār var paiet, taču kaut kad Piektā pamodās un atvēra acis. Pirmo reizi.

– Ak! – viņa pārsteigta izsaucās. – Tas ir kas jauns.

Tur, kur viņa varēja saost un sajūst mammu, bija redzams liels, melns pleķis. Piektā pagrieza galvu un sev līdzās ieraudzīja brāļu un māsas aprises.

Vilcenītes smilksti atgādināja smieklus.

Mamma ziņkāri viņu uzlūkoja un saudzīgi pagrūda malā. – Kas tad tur tik smieklīgs?

– Tie ir Lielpēdiņa, Garpieris, Brūnplankums un Dejotājs? – Piektā jautāja. – Viņi ir tik sīciņi!

– Viņi ir mazi. Visi vilcēni ir tādi. Jūs vēl augat. Varbūt pat pāraugsiet mani, – Bezbailīgā nobubināja.

Piektā vēl vairāk iepleta acis. – Mēs? Vai es arī esmu tik sīka?

Mamma viņu nolaizīja. – Tu esi jau daudz lielāka, nekā bijī vēl pirms pāris nedēļām.

Šī ziņa Piektajai nepatika. Viņa ir maza? Viņa vispār nejutās maza. Vilcenīte ziņkāri pagrieza galvu atpakaļ un pārsteigta

pamanīja, ka mugurpusē viņai ir aste, par kuras lietderību viņai nebija ne jausmas. Un ieraudzīja kādu vietu midzenī, kas bija daudz gaišāka par



pārējo telpu. Tik gaiša, ka Piektajai nācās samiegt acis, jo sāka sāpēt galva. Pagāja kāds brīdis, līdz viņa bija pie tās pieradusi. Tad viņa drošsirdīgi čāpoja gaismas virzienā – un neapmierināti iekaucās, kad mamma saņēma viņu aiz skausta un atkal nosēdināja atpakaļ pie pārējiem.

– Nē! Ak, mammu! Es gribu tur!

– Zinu, Piekta, bet tavi brāļi un māsa vēl nav tam gatavi. Kad viņi atvērs actiņas, jūs visi kopā dosieties savā pirmajā pastaigā ārpus midzeņa.

Piektā sarūgtināta iekārtojās starp brāļiem un māsu un sāka visiem pēc kārtas laizīt purniņus.

– Atver acis, Garpieri! Nu saņemies, tev tas izdosies, Brūnplankum!

– Izbeidz! – iesaucās Garpieris un centās izvairīties no viņas mēles.

– Ko viņa domā ar acu atvēršanu? – gribēja zināt Lielpēdiņa.

– Mammu, kas ir acis? – jautāja Brūnplankums.

– Nav ne jausmas, – norūca Dejotājs, – bet viņa ir uzbāzīga.

Piektā padevās. – Cik ilgi tad man vēl būs jāgaida? – viņa vaicāja mammai.

– Jāgaida? Vilki negaida. Mēs atpūšamies, krājam spēkus, vērojam, mācāmies.

Piektā piešķieba galvu un apsvēra.

– Ko tad man iesākt, līdz pārējie atvērs acis?

– Augt.

Piektā sajūsmināti iekaucās. Tā bija lieliska doma.

– Un kā man to darīt?

Bez bailīgā uzmanīgi piestūma viņu pie pupa.

– Kurš vēlas augt, tam jāēd.

Tā bija interesanta informācija. Ēst Piektdā prātā.
Un, ja tādējādi viņa kļūs lielāka, tad no šī brīža viņa
ēdīs vēl vairāk. Viņa cieši piespiedās pie mammas
un sāka zīst un augt. Tomēr no gaismas midzeņa
galā viņa vairs nespēja atraut acis.